

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Amruševa 2/II desno p.p.432,Zagreb

99. P-2857/15

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu po sucu Goranu Iskri u pravnoj stvari tužitelja PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, kojeg zastupa punomoćnik Boris Bilić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Matulić, Bilić i Vrsalović d.o.o., Split, Sukoišanska 43, protiv 1. tuženika STEČAJNA MASA IZA RADNIK d.d. u stečaju, OIB 22482451785, Zagreb, VI Požarinje 6, kojeg zastupa punomoćnica Đurđa Dragović-Grahek, odvjetnica iz Kutine, Kneza Trpimira 4, 2. tuženika RADNIK-INŽENJERING d.o.o., OIB 49140100986, Zagreb, Vlaška 81/a, kojeg zastupa punomoćnik Matija Sučević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Sučević i partneri d.o.o., Zagreb, Gundulićeva 63 i 3. tuženika STAMBENA ZADRUGA SAVA, OIB 88899032132, Zagreb, Uskočka 1, kojeg zastupa punomoćnik Alen Vasiljević, odvjetnik iz Kutine, V. Nazora 7, radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, nakon javne glavne rasprave zaključene 18. veljače 2020. u prisutnosti punomoćnika stranaka i zastupnika po zakonu 2. tuženika, s danom objave 2. lipnja 2020.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

„1. Utvrđuje se neistinit II aneks Ugovoru br. 12/89 zaključen dana 01.11.1993. godine između prvotuženika Stečajna masa iza Radnik d.d. u stečaju (tada Radnik d.d.) i trećetuženika Stambena zadruga Sava, Zagreb u slijedećem tekstu:

- Građevinsko poduzeće „Radnik“ d.d. iz Novske, Kolodvorska 41, zastupano po direktoru Velimiru Jakupecu, dipl. oec./u daljnjem tekstu: Radnik/s jedne strane

i
Stambena zadruga „Sava“ iz Zagreba, Ilica 158, zastupana po direktoru Ani Karlović-Sučić, dipl.prav./u daljnjem tekstu: Sava/s jedne strane,

zaključili su dana 01.XI.1993. godine

II ANEKS UGOVORU br. 12/89

Čl.1.

Ugovorne strane utvrđuju da su dana 20.07.1989. godine zaključile Ugovor br. 12/89, vezan za zajedničko financiranje i izgradnju Bloka 58 u Zagrebu, na području Vlaške-Vončinine i Jurkovićeve ulice, te da su dana 07.09.1992. godine zaključile I Aneks citiranom ugovoru.

Čl.2.

Temeljem citiranih ugovora, ugovorne strane sudjeluju u financiranju izgradnje predmetnog Bloka 58 u slijedećim postocima

SAVA 30%
RADNIK 70%

Od troškova pripreme i rente zemljišta, KZP-a i KIP-a, projektne dokumentacije od vrijednosti građevinsko-obrtničkih i instalaterskih radova, te ostalih pripadajućih troškova koji terete predmetni objekat.

Čl.3.

Ovako utvrđen odnos financiranja je promjenjiva veličina, a ugovorne strane su kod svake promjene tog odnosa obvezne sklopiti Aneks ovom ugovoru, kojim će regulirati nove omjere.

Čl.4.

Sava i Radnik će nakon dobivanja građevinske dozvole za D1, D2 i Trgovačkog centra, te izrade kataloga stanova i poslovnog prostora, fizički podijeliti objekat, zajednički dijelovi predmetnog objekta su u sukorištenju, te se ne dijele fizički.

Čl.5.

S naslova vršenja investitorskih poslova u vezi izgradnje cjelokupnog Bloka 58 od cca 25.800 m² BRP-a, Savi pripada naknada od 3,5% na ukupnu investiciju izgradnje.

Čl.6.

Sve ostale odredbe Ugovora i I Aneksa, a koje nisu u suprotnosti sa ovim ostaju na snazi.

Čl.7.

U skladu sa čl.2. i 4. Radnik financira, gradi i prodaje svoj udio, a kako je taj dio nedjeljiv od udjela Save, a u skladu sa odredbama čl. 19. Zakona o građenju, Sava povjerava građenje svojeg dijela Radniku, a sve na temelju posebnog ugovora o građenju.

Čl.8.

Ovaj ugovor sastavljen je u šest/6/ primjeraka, za svaku ugovornu stranu po tri/3/, a stupa na snagu kada ga potpišu ovlaštene predstavnici istih.

Za „Radnik“ d.d. Novska

Direktor:

Velimir Jakupec, dipl. oec.

Za Stambenu zadrugu „Sava“

Direktor:

Ana Karlović-Sučić, dipl. prav.

2. Utvrđuje se ništavim Ugovor br. 3/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u Bloku 58, Zagreb, Vlaška 79, zaključen dana 25.11.1997. godine između

prvotuženika Stečajna masa iza Radnika d.d. u stečaju (tada Radnik d.d.) i trećetuženika Stambena zadruga Sava.

3. Utvrđuje se da je ugovor br. 1/97 zaključen dana 15.04.1997. godine između Stečajna masa iza Radnik d.d. u stečaju (tada Radnik d.d.) i trećetuženika Stambena zadruga Sava o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u „Blok 58“, Zagreb, Vlačka 79 i Ugovor br. 2/97 zaključen dana 15.10.1997. godine između prvotuženika Stečajna masa iza Radnik d.d. u stečaju (tada Radnik d.d.), drugotuženika Radnik Inženjering d.o.o. i trećetuženika Stambena zadruga Sava o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u „Blok 58“, Zagreb, Vlačka 79, bez učinka prema stečajnoj masi prvotuženika, Stečajna masa iza Radnik d.d. u stečaju.

4. Tuženici su dužni u stečajnu masu prvotuženika, Stečajna masa iza Radnik d.d. u stečaju, koji stečajni postupak se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. br. ST-43/98, vratiti sve imovinske koristi stečene na osnovi ništave odnosno pobijene pravne radnje, a što predstavlja 90% netto korisne površine stambeno-poslovnog objekta „Blok 58“ u Zagrebu, Vlačka 79, koja pripada Stečajnoj masi iza Radnik d.d. - u stečaju, a kako je to utvrđeno Ugovorom br. 12/89 od 20.07.1989. godine i II Aneksom tom ugovoru od dana 01.11.1993. godine, zaključenom između prvotuženika Stečajna masa iza Radnik d.d. u stečaju (tada Radnik d.d.) i trećetuženika Stambena zadruga Sava, sve u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe.“

II. Nalaže se tužitelju naknaditi 1. tuženiku Stečajnoj masi iza RADNIK d.d. u stečaju parnične troškove u iznosu od 906.250,00 kn u roku od 8 dana.

III. Nalaže se tužitelju naknaditi 2. tuženiku RADNIK-INŽENJERING d.o.o. parnične troškove u iznosu od 1.501.250,00 kn u roku od 8 dana.

IV. Nalaže se tužitelju naknaditi 3. tuženiku STAMBENA ZADRUGA SAVA parnične troškove u iznosu od 1.130.000,00 kn u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu 6. listopada 1999. radi pobijanja pravne radnje stečajnog dužnika. U tužbi i tijekom postupka je naveo da je tužitelj na temelju ugovora o kreditu isplatio 1. tuženiku kredit u iznosu od 27.412.781,55 kn, a PBZ Invest Holding u iznosu od 36.449.615,07 kn u svrhu financiranja gradnje stambenih objekata građevinske oznake D1 i D2 u bloku 58, u Zagrebu, Vlačka 79. PBZ Invest Holding je ustupio svoju tražbinu tužitelju. Tužitelj je prijavio tražbinu u stečajnom postupku nad 1. tuženikom te mu je tražbina priznata. U trenutku odobravanja kredita 1. tuženik je nastupao kao suinvestitor s 3. tuženikom, a time i suvlasnik objekata koje gradi, a na temelju ugovora broj 12/89 o zajedničkom financiranju i izgradnji bloka 58 od 20. srpnja 1989., i to prema II. aneksu u omjeru 3. tuženik 30% - 1. tuženik 70%. Ugovorom broj 1/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58 navedeni omjeru u ukupnoj investiciji iznosi 1. tuženik 11,15% - 3. tuženik 88,85%, a ugovorom broj 2/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata sudjelovanje 1. tuženika je potpuno nestalo, a novi omjer raspodjele je 3. tuženik 48,80% i 2. tuženik 51,20%. Sklapanjem tog ugovora onemogućava se mogućnost tužitelja naplatiti svoje potraživanje iz ugovora o kreditu jer je njima smanjena imovina 1. tuženika. Navodi da su odgovorne osobe 2. tuženika i Velimir Jakupec kao odgovorna osoba

1. tuženika i 2. tuženika, iako svjesni prezaduženosti 1. tuženika, osnovali trgovačko društvo Radnik Inženjering d.o.o., čiji osnivač je i 1. tuženik. Te osobe su s odgovornom osobom 3. tuženika sklopile ugovor broj 2/97 kojim je stečajna masa 1. tuženika umanjena za dobit iz ugovora broj 12/89. 1. tuženik je na temelju ugovora broj 12/89 imao prema 3. tuženiku obveznopravni zahtjev na 70% ukupne neto komercijalne površine objekta u bloku 58, a tog zahtjeva se odrekao ugovorom broj 1/97 i ugovorom broj 2/97. Navodi i da 3. tuženik nije ništa uložio u izgradnju objekta, već je sva novčana ulaganja izvršio 1. tuženik. Nakon osnovnog ugovora 1. tuženik i 3. tuženik sklopili su I. aneks tom ugovoru, te II. aneks tom ugovoru. II. aneksom predviđeno je da ugovorne strane sudjeluju u financiranju izgradnje bloka 58 u omjeru 30/70 u korist 1. tuženika te je taj ugovor krivotvoren. U kaznenom postupku je svjedok Josip Levak iskazao kako je taj aneks krivotvoren i da je u originalnom aneksu bio ugovoren omjeru financiranja izgradnje objekta od 10/90, a ne 30/70 te da je u originalnom aneksu bilo ugovoreno da 3. tuženiku pripada naknada od 2% na ukupnu investiciju izgradnje. 1. tuženik i 3. tuženik sklopili su i ugovor broj 3/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58 koji predstavlja simulirani pravni posao čija je svrha prijevarena vjerovnika 1. tuženika. Taj ugovor proizlazi iz krivotvorenog II. aneksa.

1. tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je naveo kako krediti nisu dani namjenski u svrhu izgradnje objekta. Naveo je da 1. tuženik nije izvršio ugovorne obveze iz ugovora o građenju te je 3. tuženik raskinuo taj ugovor i za dovršenje objekta angažirao 2. tuženika kao novog izvođača nakon provedenog natječaja. 2. i 3. tuženici sklopili su ugovor o građenju. 1. tuženik nije izvršio ugovorne obveze iz ugovora o građenju, a kupoprodajnim ugovorima raspolagao je dijelom prostora koji odgovara vrijednosti izvršenih radova. Ističe da se suinvestitorstvom ne stječe vlasništvo te 1. tuženik nije stekao vlasništvo objekta pa stanovi nisu ušli u stečajnu masu. U tijeku postupka navodi da 1. tuženik nije izgubio dobit zbog sklapanja spornih ugovora, već zbog toga što nije mogao ispuniti svoje obveze iz ugovora o građenju zbog financijskih poteškoća pa je taj ugovor raskinut te da je 1. tuženik prodao poslovne prostore u objektu za površinu od ukupno 3.850 m². Navodi da je 1. tuženik uložio u izgradnju objekata D1 i D2 iznos od 24.577.690,00 kn, ta da je prodajom prostora naplatio potraživanje za izvedene radove.

2. tuženik je u tijeku postupka osporio navode iz tužbe. Ističe da spornim ugovorima nije umanjena imovina stečajnog dužnika niti je namjera ugovornih strana oštećenje vjerovnika. Time što je 1. tuženik bio suinvestitor nije postao vlasnikom nekretnine jer je investitor osoba koja ulaže kapital. 1. tuženik i 3. tuženik su sklopili ugovor o građenju koji je raskinut zbog neizvršenja obveza 1. tuženika.

3. tuženik je tijekom postupka osporio navode tužbe. Navodi da spornim ugovorima nije umanjena stečajna masa. 3. tuženik je bio vlasnik nekretnine, a 1. tuženik je bio izvođač radova i bio ih je dužan izvesti do kraja 1996. godine, ali to nije učinio nakon čega je ugovor o građenju raskinut te je radove dovršio 2. tuženika kao novi izvođač. Svi stanovi su prodani i kupci su uknjiženi kao vlasnici. 1. tuženik je svoje potraživanje za radove koje je izveo naplatio prodajom prostora u tijeku gradnje. Navodi da 3. tuženik nije imao novčana ulaganja u objekt jer ga nije gradio. Za građenje je sklopila ugovor o građenju s 1. tuženikom. 3. tuženik nije plaćao po ovjerenim građevinskim situacijama 1. tuženiku, ali je temeljem ugovora 1. tuženik imao pravo prodaje poslovnih prostora i stanova koje je gradio, kojim prodajama i naplatom kupoprodajne cijene je namirio troškove građenja i druge troškove koje je imao. 3. tuženik je investitor objekta koji vodi cjeloviti posao, rješava vlasničkopravne odnose, projektnu dokumentaciju i slično i to je vrijednost njegovog ulaganja. Navodi da 3.

tuženik nikada nije kontaktirao s Josipom Levakom u vezi poslovnih odnosa te da je II. aneks potpisan od strane osoba koje su u njemu i navedene kao potpisnici pa je taj aneks autentičan.

U dokaznom postupku sud je pročitao ugovore o kreditu s dodacima (list 8-59, 68-73, 133-134 spisa), ugovor o trojnoj kompenzaciji (list 60-61 spisa), ugovor o zajedničkom financiranju III faze izgradnje bloka 58 (list 62-67 spisa), ugovor o prodaji prava na tražbinu (list 74-75 spisa), društveni ugovor (list 76-78 spisa), odluku o istupu iz Radnik-Inženjering d.o.o. (list 79 spisa), ugovor o istupu Radnik d.d. (list 80 spisa), ugovor o istupu osnivača (list 81-82 spisa), pročišćeni tekst društvenog ugovora (list 83-85 spisa), ugovor o prijenosu poslovnog udjela (list 86-93 spisa), ugovor broj 2/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekta u bloku 58 (list 94-97, 428-431 spisa), ugovor broj 1/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58 (list 98-100, 457-459 spisa), ugovor broj 12/89 o zajedničkom financiranju i izgradnji bloka 58 (list 101-102, 432-433 spisa), II. aneks ugovoru broj 12/89 (list 103-104, 455-456 spisa), sporazum (list 125-127 spisa), rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu St-43/98 od 2. ožujka 1999. (list 127-128, 171-173 spisa), ugovor o trojnoj kompenzaciji (list 129 spisa), presudu Općinskog suda u Zagrebu P-6995/97 (list 130-131 spisa), prijedlog za ovrhu (list 132 spisa), izvadak iz zemljišne knjige (list 170 spisa), kupoprodajne predugovore (list 178-182 spisa), tabelu neprodanih prostora (list 183-188 spisa), tabelu naplaćenih prostora (list 189-190 spisa), tabelu prostora u vlasništvu kupaca (list 191-196 spisa), tabelu prostora po ugovorima o udruživanju (list 197-199 spisa), tabelu prostora u vlasništvu SZ Sava (list 200 spisa), ugovor o zajedničkom financiranju III faze izgradnje bloka 58 (list 201-203 spisa), dopis 3. tuženika (list 212 spisa), ugovor o građenju stambeno-poslovnog objekta Vlaška 79 D1 i D2 u Zagrebu (list 213-218 spisa), I. aneks ugovoru o građenju stambeno-poslovnog objekta Vlaška 79 D1 i D2 u Zagrebu (list 219 spisa), izvadak iz sudskog registra za 2. tuženika (list 226-228 spisa), obračunsku situaciju (list 239-336 spisa), XII. aneks ugovoru o financiranju pripreme građevinskog zemljišta za izgradnju bloka 58 (list 338-341 spisa), obračun (list 342-343 spisa), rekapitulaciju (list 344 spisa), potvrdu (list 346 spisa), II. dopunu osnovnom ugovoru o udjelu u financiranju komunalnih objekata i uređaja individualne potrošnje na građevinskom zemljištu u Zagrebu, za stambeno-poslovni objekt Vlaška 79, I etapa diletacija D1 i D2 (list 347-348 spisa), proračun troškova (list 349 spisa), potvrdu (list 351 spisa), III. dopunu osnovnom ugovoru o udjelu u financiranju komunalnih objekata i uređaja individualne potrošnje na građevinskom zemljištu u Zagrebu, za stambeno-poslovni objekt Vlaška 79, I etapa diletacija D1 i D2 (list 352-353 spisa), proračun troškova (list 354 spisa), optužnicu (list 384-404, 434-454, 535-536 spisa), ugovor broj 3/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58 (list 420-427 spisa), nalaz Rodoljuba Prpića (list 503-508, 526-531 spisa), rješenje Općinskog suda u Vrbovcu K-181/06 od 28. veljače 2008. (list 534, 888 spisa), presudu Općinskog suda u Vrbovcu K-181/06 od 18. lipnja 2010. (list 889-894 spisa), presudu Županijskog suda u Velikoj Gorici Kž-526/10 od 13. prosinca 2010. (list 908-909 spisa), pregled nepodmirenih obveza Zavoda za platni promet (list 916 spisa), presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-4573/01 (list 1010-1012 spisa), izvansudsku nagodbu (list 1013-1015 spisa), izvedeno je financijsko vještačenje po vještaku Mirjani Delač (list 542-882 spisa) i financijsko vještačenje po vještaku Zdravku Brestovcu (list 993-1001, 1040-1041 spisa).

Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11 i 25/13– dalje: ZPP) pri čemu su uzeti u obzir oni dokazi koji su bili potrebni radi utvrđivanja odlučnih činjenica, te je utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika – ugovora broj 2/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekta u bloku 58 i ugovora broj 1/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58, zahtjev za utvrđenjem ništavosti ugovora broj 3/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58 i zahtjev za utvrđenjem neistinitosti II. anexa ugovoru broj 12/89.

Iz sudskog registra proizlazi da je nad 1. tuženikom otvoren stečajni postupak 12. svibnja 1998. rješenjem ovog suda St-43/98 pa je tužba za pobijanje pravne radnje koja je podnesena 6. listopada 1999. podnesena u roku iz čl. 141. st. 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96 – dalje: SZ).

Iz rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu St-43/98 od 2. ožujka 1999. proizlazi da je u stečajnom postupku nad 1. tuženikom utvrđena tužiteljeva tražbina pa je tužitelj stečajni vjerovnik i time ovlašten podnijeti tužbu radi pobijanja pravne radnje u smislu odredbe čl. 141. st. 1. SZ-a. Kada tužbu podnosi vjerovnik, tada nije potrebno odobrenje stečajnog suca za njezino podnošenje. Odobrenje stečajnog suca u smislu odredbe čl. 141. st. 5. SZ-a potrebno je samo ako tužbu podnosi stečajni upravitelj.

Nije sporno da su 1. tuženik i 3. tuženik sklopili ugovor br. 12/89 o zajedničkom financiranju i izgradnji bloka 58 u Zagrebu od 20. srpnja 1989.

Čl. 1. tog ugovora određeno je da je predmet ugovora poslovna suradnja vezana za zajedničko financiranje i izgradnju stambeno-poslovnog objekta blok 58 u Zagrebu na području između Vlaške, Vončinine i Jurkovićeve ulice.

Čl. 3. ugovora ugovoreno je da će troškove pripreme i rente zemljišta uplatiti 1. tuženik u ime 3. tuženika, a na račun pripreme zemljišta, a čl. 4. ugovora određeno je da će rješenje o dodjeli zemljišta, građevinska i uporabna dozvola glasiti na 3. tuženika, dok će izvođač radova biti 1. tuženik.

Čl. 5. ugovora ugovoreno je da je 1. tuženik izvođač građevinskih, obrtničkih i instalaterskih radova na predmetnom objektu, a čl. 6. ugovora ugovoreno je da je 3. tuženik nositelj investitorskih poslova i organizator izgradnje predmetnog bloka.

Iz II. aneksa ugovoru broj 12/89 utvrđeno je da su ga sklopili 1. tuženik i 3. tuženik 1. studenog 1993. Čl. 2. tog aneksa ugovoreno je da ugovorne strane sudjeluju u financiranju izgradnje bloka 58 u postocima: 3. tuženik 70%, 1. tuženik 30% od troškova pripreme i rente zemljišta, KZP-a i KIP-a, projektne dokumentacije te ostalih pripadajućih troškova koji terete predmetni objekt.

Čl. 4. tog aneksa ugovoreno je da će 1. tuženik i 3. tuženik nakon dobivanja građevinske dozvole za D1, D2 i trgovačkog centra fizički podijeliti objekat. Čl. 5. tog aneksa ugovoreno je da s naslova vršenja investitorskih poslova u vezi izgradnje cjelokupnog bloka 58 od cca 25.800 m² BRP-a 3. tuženiku pripada naknada od 3,5% na ukupnu investiciju izgradnje.

Nije sporno da su 1. tuženik i 3. tuženik sklopili ugovor br. 1/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58, Zagreb, Vlaška 79 od 15.

travnja 1997. Predmet tog ugovora je utvrđivanje međusobnih prava i obveza vezanih za dovršenje izgradnje objekata D1 i D2 i trgovačkog centra u bloku 58 (čl. 1. ugovora).

Čl. 2. ugovora br. 1/97 ugovorne strane su utvrdile da su 1. tuženik i 3. tuženik suinvestitori izgradnje predmetnog bloka 58 na način da je 3. tuženik vlasnik zemljišta i nositelj prava investitora, a 1. tuženik pretežiti suinvestitor koji do sada izvodio radove.

Čl. 3. ugovora br. 1/97 ugovoreno je da 1. tuženik prenosi svoje pravo suinvestitora na 3. tuženika na način da u ukupnoj investiciji za dovršenje i predaju predmetnih objekata novi omjer glasi: 1. tuženik 11,15% (764,87 m²), 3. tuženik 88,85% (6.096,02 m²). Određeno je i da se iskaz podjele investicije nalazi u prilogu tom ugovoru i čini njegov sastavni dio.

Nije sporno da su 1. tuženik, 2. tuženik i 3. tuženik sklopili ugovor br. 2/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58, Zagreb, Vlačka 79 od 15. listopada 1997. Predmet tog ugovora je utvrđivanje međusobnih prava i obveza vezanih za dovršenje izgradnje objekata D1 i D2 u bloku 58, a koje preuzima 2. tuženik (čl. 1. tog ugovora).

Čl. 3. ugovora br. 2/97 stranke su utvrdile da su 1. tuženik i 3. tuženik dosada financirali izgradnju objekata u bloku 58 na način da je 3. tuženik vlasnik zemljišta i nositelj prava investitora, a 1. tuženik izvođač radova prema ugovoru o građenju od 2. svibnja 1994. i I. aneksu od 22. veljače 1996.

Čl. 4. st. 1. ugovora br. 2/97 utvrđeno je da je na temelju ugovora o građenju 1. tuženik stekao pravo ugovaranja određenog broja m² NKP-a, a prikaz ugovorenih prostora temeljem kupoprodajnih ugovora nalazi se u tabeli koja je sastavni dio ugovora. St. 2. tog članka utvrđeno je da radovi prema ugovorima iz čl. 3. ugovora nisu u cijelosti izvedeni te da se ti ugovori stavljaju izvan snage.

Čl. 5. ugovora br. 2/97 1. tuženik se obvezao, između ostalog,:

- izvršiti raskid dosadašnjih ugovora s kupcima i predložiti im nove ugovore s 2. tuženikom i 3. tuženikom,
- razriješiti sporna potraživanja s dosadašnjim kupcima,

Čl. 6. ugovora br. 2/97 2. tuženik se obvezao, između ostalog,

- završiti započetu izgradnju objekta D-1, D-2,
- sklopiti s 3. tuženikom ugovor o građenju, tj. dovršenju predmetnih objekata na način da se plaćanje vrši u m² prostora kako je iskazano u tabelama,
- sklopiti s kupcima 1. tuženika nove ugovore o dovršenju ugovorenih prostora nakon što oni potpišu raskide ugovora s 1. tuženikom,
- predati u posjed prostore kupcima.

Čl. 7. ugovora br. 2/97 3. tuženik se obvezao, između ostalog:

- sklopiti s 2. tuženikom ugovor o građenju, tj. dovršenju predmetnog objekta,
- sklopiti s kupcima 1. tuženika nove ugovore o dovršenju ugovorenih prostora nakon što oni potpišu raskide ugovora s 1. tuženikom,
- izvršiti upis objekta u zemljišne knjige.

Čl. 8. ugovora br. 2/97 određeno je da će 3. tuženik nakon izvršenog upisa objekta u zemljišnoj knjizi izdati tabularne isprave kupcima 2. tuženika.

Čl. 9. ugovora br. 2/97 utvrđeno je da objekti D-1 i D-2 imaju ukupni BRP 5.314,55 m², a NKP 4.531,35 m². 2. tuženik raspolaže s prostorima utvrđenim tabelom pod oznakom A i B, a 3. tuženik raspolaže prostorima utvrđenim tabelom pod oznakom C, D i E. Na temelju te raspodjele novi omjer NKP-a iznosi: 3. tuženik 48,80%, 2. tuženik 51,20%.

Nije sporno da su 1. tuženik i 3. tuženik sklopili ugovor br. 3/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58, Zagreb, Vlačka 79 od 25. studenog 1997. Predmet tog ugovora je utvrđivanje međusobnih prava i obveza vezanih za dovršenje izgradnje Trgovačkog centra iz Bloka 58.

I ovim ugovorom ugovorne strane su utvrdile da je između njih bio sklopljen ugovor o građenju od 5. prosinca 1994. (čl. 3. ugovora), da je temeljem ugovora o građenju 1. tuženik stekao pravo ugovaranja određenog broja m² NKP-a (čl. 4. ugovora).

Čl. 7. ugovora br. 3/97 1. tuženik se obvezao, između ostalog,
- izvršiti raskid dosadašnjih ugovora s kupcima ili na drugi način razriješiti sva sporna potraživanja s kupcima, tj. regulirati sva međusobna prava i obveze.

Čl. 8. ugovora br. 3/97 3. tuženik se obvezao, između ostalog,:
- sklopiti s novim izvođačem ugovor o građenju, tj. dovršenju izgradnje predmetne građevine,
- sklopiti nove ugovore o dovršenju s kupcima koji su raskinuli kupoprodajne ugovore s 1. tuženikom, ili regulirati svoje međusobne odnose na drugi način,
- izvršiti upis objekta u zemljišne knjige.

Nije sporno da su nakon sklapanja ugovora br. 12/89 o zajedničkom financiranju i izgradnji bloka 58 u Zagrebu 1. tuženik i 3. tuženik sklopili ugovor o građenju 2. svibnja 1994. kojim se 1. tuženik obvezao izvesti radove izgradnje predmetnog bloka 58 u Zagrebu. Nije sporno da 1. tuženik nije ispunio obveze iz tog ugovora o građenju jer nije u cijelosti izveo radove izgradnje objekta te da nije mogao ispuniti svoju obvezu zbog financijskih poteškoća. Ove činjenice tužitelj je priznao tijekom postupka.

Iz dopisa 3. tuženika od 3. ožujka 1997. proizlazi da je 3. tuženik zatražio od 1. tuženika da ga, s obzirom na to da je obustavio izvođenje radova, obavijesti o mogućnosti nastavka izvođenja radova jer će u protivnom raskinuti ugovor i angažirati drugog izvođača radova.

Nije sporno da je ugovor o građenju između 1. tuženika i 3. tuženika raskinut zbog toga što 1. tuženik nije ispunio svoju obvezu izgradnje predmetnih objekata.

Člankom 127. SZ-a propisano je da pravne radnje poduzete prije otvaranja stečajnoga postupka kojima se remeti ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini stečajni vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika), stečajni upravitelj u ime stečajnoga dužnika i stečajni vjerovnici mogu pobijati u skladu s odredbama toga Zakona.

Navedenom odredbom propisane su opće pretpostavke za pobijanje pravnih radnji koje moraju biti ispunjene neovisno o kojoj se vrsti pobožnih pravnih radnji radilo, a koje pretpostavke mora dokazati tužitelj. Te pretpostavke su da je otvoren stečajni postupak; da je prije otvaranja stečajnog postupka poduzeta pravna radnja koja može biti predmetom

pobijanja; da je radnja dovela do oštećenja ili pogodovanja vjerovnika i da se krajnji rezultat pobijanja mora očitovati u povećanju mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika.

Stečajni postupak nad 1. tuženikom otvoren je 12. svibnja 1998., ugovor br. 1/97 sklopljen je 15. travnja 1997., a ugovor br. 2/97 sklopljen je 15. listopada 1997., odnosno prije otvaranja stečajnog postupka nad 1. tuženikom pa su prve dvije opće pretpostavke ispunjene.

Prema ugovoru br. 12/89 1. tuženik je izvođač radova u izgradnji stambeno poslovnog objekta blok 58 (čl. 3 i 5. ugovora br. 12/89), a 3. tuženik je nositelj investitorskih poslova (čl. 6. ugovora br. 12/89), pri čemu su ugovorne strane II. aneksom tom ugovoru odredile omjer sudjelovanja u financiranju izgradnje objekta od 30% 3. tuženik -70% 1. tuženik.

Dakle, obveza 1. tuženika iz ugovora br. 12/89 je, između ostalog, bila izvesti sve građevinske, obrtničke i instalaterske radove, odnosno u cijelosti izgraditi predmetni objekt blok 58. Nakon tog ugovora 1. tuženik i 3. tuženik su sklopili ugovor o građenju 2. svibnja 1994. predmet kojeg je izgradnja tog objekta. Kako je već obrazloženo, nije sporno da je ugovor o građenju raskinut zbog toga što 1. tuženik nije ispunio svoju obvezu, odnosno nije mogao izvesti radove kojima će dovršiti objekt. S obzirom na to da je ugovorom br. 12/89 određeno da je 1. tuženik izvođač građevinskih, obrtničkih i instalaterskih radova na objektu, to su raskidom ugovora o građenju ujedno ispunjenje pretpostavke za jednostrani raskid ugovora br. 12/89 jer 1. tuženik ne može ispuniti svoju obvezu izgradnje objekta.

Stranke su ugovorom br. 1/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58, Zagreb, Vlaška 79 i ugovorom br. 2/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58, Zagreb, Vlaška 79 uredile svoje međusobne odnose nakon što je 1. tuženik prestao izvoditi radove na objektu. Pri tome ugovor br. 2/97 predstavlja sporazumni raskid ugovora o građenju i ugovora br. 12/89 i to u odredbi čl. 4. st. 2. ugovora br. 2/97 kojom je utvrđeno da 1. tuženik nije ispunio svoju obvezu izgradnje objekta i da se ugovori iz čl. 3. ugovora br. 2/97 stavljaju izvan snage. Kako je već navedeno bile su ispunjene i pretpostavke i za jednostrani raskid tih ugovora u smislu odredbe čl. 124. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 3/94 i 7/96 – dalje: ZOO) jer 1. tuženik nije ispunio svoju obvezu izgradnje objekta.

Učinak raskida ugovora je u tome da su stranke oslobođene svojih obveza (čl. 132. st. 1. ZOO-a) i da stranka koja izvršila ugovor potpuno ili djelomično, ima pravo da joj se vrati ono što je dala (čl. 132. st. 2. ZOO-a).

Prema tome, 1. tuženik ne bi ostvario dobit iz ugovora br. 12/89 u slučaju da nisu sklopljeni ugovori br. 1/97 i 2/97, kako to pogrešno smatra tužitelj, jer je došlo do raskida ugovora zbog toga što 1. tuženik nije ispunio svoju obvezu. Činjenica što je ugovor sporazumno raskinut na temelju ugovora br. 2/97 ne predstavlja oštećenje vjerovnika jer su bile ispunjene pretpostavke i za jednostrani raskid. U slučaju da stranke nisu sklopile ugovor br. 1/97 kojim je promijenjen omjer sudjelovanja u investiciji na način da je taj omjer 1. tuženik 11,15% (764,87 m²), a 3. tuženik 88,85% (6.096,02 m²), odnosno ugovor br. 2/97 kojim 1. tuženik više ne sudjeluje u investiciji jer su ugovor o građenju i ugovor br. 12/89 njime raskinuti (čl. 4. st. 2. tog ugovora), tada bi 3. tuženik mogao jednostavno jednostranom izjavom raskinuti ugovor sukladno odredbi čl. 127. ZOO-a.

Dakle, pogrešno tužitelj smatra da bi 1. tuženik ostvario dobit iz ugovora br. 12/89 i da tu dobit nije ostvario zbog sklapanja ugovora br. 1/97 i 2/97. 1. Tuženik nije ostvario dobit iz

ugovora br. 12/89 zbog toga što je taj ugovor raskinut jer 1. tuženik nije izveo radove izgradnje objekta u cijelosti, a ugovorima br. 1/97 i 2/97 stranke su samo uredile svoje međusobne odnose za dovršetak objekta, odnosno raskid ugovora. Zbog toga stečajna masa 1. tuženika nije umanjena za dobit koju bi 1. tuženik ostvario na temelju ugovora br. 12/89 jer tu dobit nije mogao ostvariti budući da nije ispunio svoju obvezu izgradnje objekta, zbog čega je ugovor raskinut, pa sklapanjem ugovora br. 1/97 i 2/97 nije došlo do oštećenja stečajnih vjerovnika.

Također, valja istaknuti da tužitelj tužbenim zahtjevom traži vraćanje u stečajnu masu 1. tuženika 90% neto korisne površine stambeno poslovnog objekta blok 58 navodeći da je to omjer sudjelovanja u investiciji prema ugovoru br. 12/89 i njegovom II. aneksu. Međutim, ugovorom br. 12/89 i njegovim II. aneksom nije bilo ugovoreno da će 1. tuženik postati vlasnikom 90% neto korisne površine objekta, već je to ugovor kojim su ugovorili zajedničko financiranje u izgradnji objekta blok 58 i omjer sudjelovanja u zajedničkom financiranju. Taj ugovor ne predstavlja osnovu za stjecanje vlasništva 1. tuženika nad stanovima i poslovnim prostorima koji će biti izgrađeni u objektu, već omjer sudjelovanja u zajedničkom financiranju može predstavljati omjer sudjelovanja u dobiti koja se ostvari prodajom stanova i poslovnih prostora. Dakle, čak i da ugovor br. 12/89 i ugovor o građenju nisu raskinuti 1. tuženik na temelju tih ugovora ne bi stekao vlasništvo 90% neto korisne površine objekta, već bi eventualno stekao dobit u novčanom obliku od prodaje stanova i poslovnih prostora, ako bi ta dobit realizacijom ugovora bila ostvarena.

Uslijed raskida ugovora 1. tuženik sukladno odredbi čl. 132. st. 2. ZOO-a ima samo pravo tražiti povrat onoga što je dao na temelju raskinutog ugovora, a to znači naknadu za izvršena ulaganja i naknadu za one radove u izgradnju objekta koje je stvarno izveo prije raskida ugovora. Dakle, 1. tuženik ima tražbinu na povrat činidbe od 3. tuženika, a to njegovo pravo nije isključeno niti ograničeno ugovorima br. 1/97 i 2/97 pa se niti na taj način tim ugovorima ne oštećuju stečajni vjerovnici.

Nije sporno da je za vrijeme trajanja ugovora br. 12/89 i ugovora o građenju 1. tuženik sklapao ugovore o kupoprodaji s kupcima stanova i poslovnih prostora u objektu blok 58 i na temelju tih ugovora naplaćivao kupoprodajnu cijenu, kao i predumove od kupaca. 3. tuženik je kao nositelj investitorskih poslova i vlasnik zemljišta bio vlasnik stanova i poslovnih prostora, dok je 1. tuženik bio izvođač radova pa je očito da su stranke dogovorile kako će 1. tuženik prodavati određeni dio poslovnih prostora i stanova i naplaćivati cijenu od kupaca te na taj način namirivati svoju tražbinu za radove koje je izveo.

Ugovorima br. 1/97 stranke su ugovorile, između ostalog, da se 1. tuženik obvezuje izvršiti raskid dosadašnjih ugovora s kupcima i razriješiti sporna potraživanja s dosadašnjim kupcima te platiti preostali dio KIP-a i KZP-a Gradu Zagrebu, a 3. tuženik će sklopiti s kupcima nove ugovore o dovršenju izgradnje predmetnih prostora. Također, i ugovorom br. 2/97 ugovoreno je da se 1. tuženik obvezuje izvršiti raskid dosadašnjih ugovora s kupcima i razriješiti sporna potraživanja s njima, a 3. tuženik će sklopiti nove ugovore s kupcima o dovršenju ugovorenih prostora. Tim ugovorima je također određeno da će 3. tuženik izdati tabularne isprave kupcima. Ovim ugovornim odredbama, a niti ostalim odredbama ugovora br. 1/97 i 2/97 nije isključeno pravo 1. tuženika tražiti povrat onoga što je dao na temelju raskinutih ugovora o građenju i ugovora br. 12/89 u smislu odredbe čl. 132. st. 2. ZOO-a. Ove ugovorne odredbe reguliraju sklapanje ugovora s kupcima radi dovršenja objekta i izdavanja tabularnih isprava kupcima s obzirom na to da je 3. tuženik vlasnik nekretnine pa samo on može dati izjavu podobnu za upis u zemljišnu knjigu. Također, iz ugovora br. 1/97 i 2/97 ne

ugovora br. 12/89 zbog toga što je taj ugovor raskinut jer 1. tuženik nije izveo radove izgradnje objekta u cijelosti, a ugovorima br. 1/97 i 2/97 stranke su samo uredile svoje međusobne odnose za dovršetak objekta, odnosno raskid ugovora. Zbog toga stečajna masa 1. tuženika nije umanjena za dobit koju bi 1. tuženik ostvario na temelju ugovora br. 12/89 jer tu dobit nije mogao ostvariti budući da nije ispunio svoju obvezu izgradnje objekta, zbog čega je ugovor raskinut, pa sklapanjem ugovora br. 1/97 i 2/97 nije došlo do oštećenja stečajnih vjerovnika.

Također, valja istaknuti da tužitelj tužbenim zahtjevom traži vraćanje u stečajnu masu 1. tuženika 90% neto korisne površine stambeno poslovnog objekta blok 58 navodeći da je to omjer sudjelovanja u investiciji prema ugovoru br. 12/89 i njegovom II. aneksu. Međutim, ugovorom br. 12/89 i njegovim II. aneksom nije bilo ugovoreno da će 1. tuženik postati vlasnikom 90% neto korisne površine objekta, već je to ugovor kojim su ugovorili zajedničko financiranje u izgradnji objekta blok 58 i omjer sudjelovanja u zajedničkom financiranju. Taj ugovor ne predstavlja osnovu za stjecanje vlasništva 1. tuženika nad stanovima i poslovnim prostorima koji će biti izgrađeni u objektu, već omjer sudjelovanja u zajedničkom financiranju može predstavljati omjer sudjelovanja u dobiti koja se ostvari prodajom stanova i poslovnih prostora. Dakle, čak i da ugovor br. 12/89 i ugovor o građenju nisu raskinuti 1. tuženik na temelju tih ugovora ne bi stekao vlasništvo 90% neto korisne površine objekta, već bi eventualno stekao dobit u novčanom obliku od prodaje stanova i poslovnih prostora, ako bi ta dobit realizacijom ugovora bila ostvarena.

Usljed raskida ugovora 1. tuženik sukladno odredbi čl. 132. st. 2. ZOO-a ima samo pravo tražiti povrat onoga što je dao na temelju raskinutog ugovora, a to znači naknadu za izvršena ulaganja i naknadu za one radove u izgradnju objekta koje je stvarno izveo prije raskida ugovora. Dakle, 1. tuženik ima tražbinu na povrat činidbe od 3. tuženika, a to njegovo pravo nije isključeno niti ograničeno ugovorima br. 1/97 i 2/97 pa se niti na taj način tim ugovorima ne oštećuju stečajni vjerovnici.

Nije sporno da je za vrijeme trajanja ugovora br. 12/89 i ugovora o građenju 1. tuženik sklapao ugovore o kupoprodaji s kupcima stanova i poslovnih prostora u objektu blok 58 i na temelju tih ugovora naplaćivao kupoprodajnu cijenu, kao i predumove od kupaca. 3. tuženik je kao nositelj investitorskih poslova i vlasnik zemljišta bio vlasnik stanova i poslovnih prostora, dok je 1. tuženik bio izvođač radova pa je očito da su stranke dogovorile kako će 1. tuženik prodavati određeni dio poslovnih prostora i stanova i naplaćivati cijenu od kupaca te na taj način namirivati svoju tražbinu za radove koje je izveo.

Ugovorima br. 1/97 stranke su ugovorile, između ostalog, da se 1. tuženik obvezuje izvršiti raskid dosadašnjih ugovora s kupcima i razriješiti sporna potraživanja s dosadašnjim kupcima te platiti preostali dio KIP-a i KZP-a Gradu Zagrebu, a 3. tuženik će sklopiti s kupcima nove ugovore o dovršenju izgradnje predmetnih prostora. Također, i ugovorom br. 2/97 ugovoreno je da se 1. tuženik obvezuje izvršiti raskid dosadašnjih ugovora s kupcima i razriješiti sporna potraživanja s njima, a 3. tuženik će sklopiti nove ugovore s kupcima o dovršenju ugovorenih prostora. Tim ugovorima je također određeno da će 3. tuženik izdati tabularne isprave kupcima. Ovim ugovornim odredbama, a niti ostalim odredbama ugovora br. 1/97 i 2/97 nije isključeno pravo 1. tuženika tražiti povrat onoga što je dao na temelju raskinutih ugovora o građenju i ugovora br. 12/89 u smislu odredbe čl. 132. st. 2. ZOO-a. Ove ugovorne odredbe reguliraju sklapanje ugovora s kupcima radi dovršenja objekta i izdavanja tabularnih isprava kupcima s obzirom na to da je 3. tuženik vlasnik nekretnine pa samo on može dati izjavu podobnu za upis u zemljišnu knjigu. Također, iz ugovora br. 1/97 i 2/97 ne

1177

proizlazi da će 1. tuženik nakon raskida ugovora s kupcima vraćati primljene predumove kupcima jer 3. tuženik sklapa s kupcima nove ugovore o dovršenju objekta iz čega proizlazi da će kupci 3. tuženiku platiti preostali iznos cijene koji nisu platili 1. tuženiku. To je također potvrđeno i nalazom i mišljenjem vještaka iz kojeg proizlazi da 1. tuženik naplaćene predumove nije vratio kupcima.

U parnici za pobijanje pravne radnje nije niti odlučno je li 1. tuženik stvarno i ostvario svoju tražbinu na povrat ulaganja iz ugovora br. 12/89, već je odlučno je li sklapanjem ugovora br. 1/97 i 2/97 1. tuženik izgubio tu tražbinu (ali ne tražbinu po osnovi dobiti koju bi ostvario na temelju ugovora br. 12/89 jer nakon raskida tog ugovora ta tražbina ne postoji, već isključivo tražbinu na povrat onoga što je dao na temelju raskinutih ugovora u smislu odredbe čl. 132. st. 2. ZOO-a). Kako je gore obrazloženo, ugovorima br. 1/97 i 2/97 stranke nisu uredile svoje odnose na način da 1. tuženik ne bi imao pravo na povrat činidbe nakon raskida ugovora pa u slučaju da naknadu za izvedene radove i izvršena ulaganja nije već u cijelosti naplatio prodajom poslovnih prostora i stanova kupcima za vrijeme važenja predmetnih ugovora, tada bi tu tražbinu mogao naplatiti od 3. tuženika. Dakle, i u slučaju da 1. tuženik tu tražbinu nije ostvario to ne bi dovodilo do poboynosti ugovora br. 1/97 i 2/97 jer bi 1. tuženik imao pravo ostvariti tu tražbinu neovisno o sklapanju tih ugovora. Prema tome, tužbeni zahtjev za pobijanje pravne radnje – ugovora br. 1/97 i 2/97 je neosnovan bez obzira na to je li 1. tuženik prodajom poslovnih prostora i stanova kupcima ostvario prihod veći od iznosa njegovog ulaganja, dakle, bez obzira na izvedeno financijsko vještačenje.

Neovisno o navedenom, iz nalaza i mišljenja vještaka Mirjane Delač i Zdravka Brestovca proizlazi kako je 1. tuženik za vrijeme važenja ugovora br. 12/89 i ugovora o građenju naplatio predumove od kupaca poslovnih prostora i stanova u iznosu od 38.879.183,64 kn, dok su njegova ukupna ulaganja, uključujući i naknadu za izvedene radove u izgradnji objekta blok 58 iznosila 24.448.625,62 kn, dakle, već u trenutku sklapanja ugovora br. 1/97 i 2/97 1. tuženik je ostvario prihod veći od njegove činidbe u vidu ulaganja i izvođenja radova. Pri tome je 1. tuženik izveo građevinske radove u vrijednosti od 8.362.598,03 kn, platio je pripremu građevinskog zemljišta i rentu Gradu Zagrebu u iznosu od 13.054.662,00 kn, platio je troškove gradnje KIP-a u iznosu od 1.622.159,51 kn i troškove gradnje KZP-a u iznosu od 1.409.206,08 kn, što ukupno iznosi 24.448.625,62 kn. Iznosi uplaćenih predumova temelje se na tabelama koje su stranke sastavile i koje su prilog sklopljenih ugovora. Stranke su sastavile tabele oznake „A“ koja se odnosi na neprodane prostore, tabele oznake „B“ koje se odnose na djelomično plaćene prostore, tabele oznake „C“ koje se odnose na prostore u vlasništvu kupaca na temelju registriranih kupoprodajnih ugovora s 1. tuženikom i tabele oznake „D“ koje se odnose na prostore po ugovorima o udruživanju. Točni su tužiteljevi navodi kako u spisu ne postoje uplatnice, odnosno nalozi za uplatu kupoprodajne cijene ili predumova od strane kupaca 1. tuženiku, ali s obzirom na protek vremena od 15 godina od kada je 1. tuženik izvodio radove na temelju ugovora o građenju pa do izrade nalaza i mišljenja vještaka Mirjane Delač, odnosno više od 20 godina do dana izrade nalaza i mišljenja vještaka Zdravka Brestovca, to ne znači da cijena i predumovi nisu plaćeni.

Nalaz i mišljenje vještaka temelji se na dokumentaciji koju je dostavio 1. tuženik kao subjekt koji je vršio ulaganja i sklappao kupoprodajne ugovore s kupcima, odnosno naplaćivao kupoprodajnu cijenu i predumove. To je cjelokupna dokumentacija kojom je 1. tuženik raspolagao pa je sud prihvatio nalaz i mišljenje vještaka.

Sud je odbio tužiteljev prijedlog za izvođenjem dopunskog financijskog vještačenja kojeg je tužitelj predložio radi utvrđivanja iznosa dobiti koju su 2. tuženik i 3. tuženik ostvarili u projektu izgradnje bloka 58 sukladno odredbi čl. 300. st. 2. ZPP-a jer to nije odlučna činjenica u ovom postupku. Nakon što je raskinut ugovor između 1. tuženika i 3. tuženika 3. tuženik je sklopio ugovor o građenju s 2. tuženikom radi dovršenja predmetnog objekta te dobit koju su 2. tuženik i 3. tuženik ostvarili u tom poslovnom odnosu nije odlučna činjenica u postupku pobijanja pravne radnje stečajnog dužnika, tj. 1. tuženika. Kako je već obrazloženo ugovorima br. 1/97 i 2/97 nisu oštećeni stečajni vjerovnici te iznos dobiti koju su ostvarili 2. tuženik i 3. tuženik ne može dovesti do drugačije ocjene općih pretpostavki pobijanja.

Sud je odbio tužiteljev prijedlog da se vještaku naloži izvršiti uvid u stečajni spis 1. tuženika, da se od Grada Kutine zatraži evidencija o postojanju knjigovodstvene dokumentacije za 1. tuženika, da se II. i III. tuženiku naloži dostava sve dokumentacije temeljem koje bi se mogla izvršiti analiza svih ulaganja i prihoda i da se 2. tuženiku naloži dostava knjigovodstvene dokumentacije 1. tuženika koju mu je dostavio stečajni upravitelj jer nisu bili potrebi za odluku jer i u slučaju da je ulaganje 1. tuženika bilo veće od 24.448.625,62 kn to ne bi dovelo do poboynosti ugovora, budući da čak i slučaju da je njegovo ulaganje veće od prihoda koji je ostvario 1. tuženik bi mogao od 3. tuženika tražiti povrat činidbe nakon raskida ugovora sukladno odredbi čl. 132. st. 2. ZOO-a.

Također, prijedlog da se vještaku naloži uvid u stečajni spis odbijen jer je sam stečajni upravitelj 1. tuženika u tijeku ovog postupka naveo kako nema knjigovodstvenu dokumentaciju pa je očito da se ona ne nalazi u stečajnom spisu. Također, vještaku se ne može naložiti da izvrši uvid u spis, već je tužitelj mogao predložiti pribavljanje konkretne isprave iz tog spisa, što nije učinio. U odnosu na prijedlog da se od Grada Kutine zatraže isprave taj prijedlog odbijen je i iz razloga što je sukladno odredbi čl. 232. st. 1. ZPP-a stranka dužna sama podnijeti ispravu na koju se poziva za dokaz svojih navoda, a prema odredbi čl. 232. st. 3. ZPP-a ako se isprava nalazi kod državnoga tijela ili koje pravne ili fizičke osobe koja ima javna ovlaštenja, a sama stranka ne može postići da se isprava preda ili pokaže, sud će na prijedlog stranke pribaviti tu ispravu. Dakle, tužitelj je trebao sam zatražiti ispravu od Grada Kutine i dostaviti je u spis, a isključivo u situaciji da je Grad Kutina odbio tužitelju predati ispravu, tada bi tužitelj mogao od suda zatražiti pribavljanje te isprave sukladno odredbi čl. 232. st. 3. ZPP-a. Tužitelj, međutim, niti ne tvrdi da je od Grada Kutine pokušao pribaviti ispravu.

Prijedlog da se II. i III. tuženiku naloži dostava sve dokumentacije temeljem koje bi se mogla izvršiti točna analiza svih možebitnih ulaganja i prihoda koje su tuženici ostvarili odbijen je i iz razloga što tužitelj nije konkretno naveo koju ispravu bi 2. i 3. tuženici trebali dostaviti, već samo općenito navodi svu dokumentaciju na temelju koje bi se mogla izvršiti analiza. Prema odredbi čl. 233. st. 1. ZPP-a stranka je dužna određeno navesti ispravu koju predlaže pribaviti od druge strane. Također, prihodi i ulaganja 2. i 3. tuženika u izgradnji predmetnog objekta nisu odlučne činjenice u ovom postupku.

Prijedlog da se II. tuženiku naloži dostaviti isprave koje mu je dostavio stečajni upravitelj 1. tuženika odbijen je i iz razloga što je stečajni upravitelj 1. tuženika u podnesku od 24. veljače 2011. naveo kako je još 2003. godine dio arhivske dokumentacije predao II. tuženiku radi uništenja pa je očito da nakon više od 15 godina tih isprava nema. Također, tužitelj, a niti stečajni upravitelj 1. tuženika, nisu određeno naveli koje su to konkretno isprave

koje su predane 2. tuženiku, odnosno da bi se među njima nalazila i knjigovodstvena kartica od 31. prosinca 1997., za koju je vještak naveo da je potrebna.

Slijedom navedenog, vještačenje je izvedeno na temelju svih ispava koje su bile dostupne.

Sud je odbio tužiteljev prijedlog za saslušanjem svjedoka Ane Karlović-Sučić, Ivana Vidakovića, Zorana Vujadinovića, Tomislava Stančina, Zlatka Jurkovića i Velimira Jakupeca sukladno odredbi čl. 300. st. 2. ZPP-a jer nisu bili važni za odluku budući da zbog nepostojanja općih pretpostavki pobijanja iz čl. 127. SZ-a nije potrebno utvrđivati postojanje posebnih pretpostavki. Postojanje, odnosno nepostojanje općih pretpostavki pobijanja ugovora može se utvrditi na temelju ugovora u spisu koji su sklopljeni u pisanom obliku pa u tom dijelu nije potrebno saslušanje svjedoka.

Sukladno svemu navedenom, da nisu sklopljeni ugovori br. 1/97 i 2/97 stečajni vjerovnici se ne bi mogli bolje namiriti u stečajnom postupku nad 1. tuženikom te nije došlo do njihovog oštećenja jer zbog raskida ugovora 1. tuženik ne bi ostvario nikakvu dobit iz ugovora br. 12/89, a što se tiče učinaka raskida ugovora, ugovori br. 1/97 i 2/97 ne sprječavaju 1. tuženika u ostvarenju tražbine na povrat svoje činidbe u smislu odredbe čl. 132. st. 2. ZOO-a. Zbog toga je tužbeni zahtjev za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika neosnovan.

Tužitelj temelji tužbeni zahtjev za utvrđenjem neistinitosti isprave – II. aneksa ugovoru br. 12/89 od 1. studenog 1993. na činjeničnim tvrdnjama kako je Josip Levak u istražnom postupku ispitan kao svjedok te da je na temelju njegovog iskaza podignuta optužnica Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu DO-K-2398/99 protiv Velimira Jakupeca i Ane Karlović-Sučić, a da je Josip Levak u tom postupku iskazao kako je II aneks ugovoru br. 12/89 krivotvoren jer je originalni tekst ugovora Josip Levak ovjerio žigom te da je ugovor koji je predan u stečajnu masu lažan jer sadrži podatke koji su utvrđeni ugovorima br. 2/97 i 3/97, kao i da je originalnim aneksom ugovoren omjer sudjelovanja u financiranju zgrade od 10/90, a u krivotvorenom aneksu 30/70, te da je originalnim aneksom ugovoreno da 3. tuženiku pripada naknada od 2% na investiciju izgradnje, a u krivotvorenom aneksu 3,5%.

Prema odredbi čl. 187. st. 1. ZPP-a tužitelj može u tužbi tražiti utvrđenje istinitosti, odnosno neistinitosti kakve isprave. Istinitost isprave u smislu ove odredbe znači autentičnost. Isprava je istinita ako potječe od osobe koja je na njoj označena kao potpisnik, a u protivnom je neistinita. Dakle, istinitost isprave ne znači da sadržaj isprave odgovara stvarnosti, već da isprava potječe od osobe koja je na njoj naznačena kao potpisnik.

Prvenstveno valja istaknuti da su pravomoćnom presudom Općinskog suda u Vrbovcu K-181/06 od 18. lipnja 2010., koja je potvrđena presudom Županijskog suda u Velikoj Gorici Kž-526/10 od 13. prosinca 2010., okrivljeni Velimir Jakupec i Ankica Sučić-Karlović oslobođeni optužbe da bi počinili kazneno djelo na način da su sačinili falsificirane dokumente nazvane II aneks ugovoru br. 12/89 kojim su izmijenili ugovorne odredbe originalnog II aneksa tom ugovoru.

Prema tome, ne postoji kaznena presuda kojom bi potpisnici II aneksa ugovoru br. 12/89 bili proglašeni krivim za sastavljanje isprava neistinitog sadržaja, već suprotno tome, pravomoćnom presudom su oslobođeni optužbe da bi počinili to kazneno djelo.

Nadalje, iz II aneksa ugovoru br. 12/89 proizlazi da su ga potpisali Velimir Jakupec kao zastupnik po zakonu 1. tuženika i Ana Karlović-Sučić kao zastupnica po zakonu 3. tuženika.

Tužitelj tijekom postupka niti ne tvrdi da Velimir Jakupec i Ana Karlović-Sučić nisu potpisali taj aneks ugovora, odnosno ne tvrdi da bi potpis bilo koga od njih na tom aneksu bio krivotvoren, već tvrdi da su oni naknadno sačinili taj aneks kako bi izmijenili tekst originalnog II aneksa. S obzirom na to da neistinitost isprave u smislu odredbe čl. 187. st. 1. ZPP-a znači samo to da isprava ne potječe od one osobe koja je na njoj navedena kao potpisnik, to je tužbeni zahtjev za utvrđenjem neistinitosti II aneksa neosnovan jer su Velimir Jakupec i Ana Karlović-Sučić potpisali II aneks ugovoru br. 12/89 koji se nalazi u spisu. Valja ponovno naglasiti da činjenične tvrdnje tužitelja kako su Velimir Jakupec i Ana Karlović-Sučić naknadno sačinili ovaj II aneks ugovoru br. 12/89 kako bi izmijenili originalni II. aneks ne dovodi do osnovanosti tužbenog zahtjeva za utvrđenjem neistinitosti isprave jer je isprava neistinita samo onda ako ne potječe od osobe naznačene na ispravi kao potpisnik.

Sud je odbio tužiteljev prijedlog za saslušanjem svjedoka Josipa Levaka sukladno odredbi čl. 300. st. 2. ZPP-a jer nije bio važan za odluku. Josip Levak nije potpisnik II aneksa ugovoru br. 12/89, stoga se samo na temelju njegovog iskaza ne može utvrditi da je aneks neistinit, tim više što su pravomoćnom presudom u kaznenom postupku Velimir Jakupec i Ana Karlović-Sučić oslobođeni optužbe da bi počinili kazneno djelo na način da su sačinili falsificirane dokumente nazvane II aneks ugovor br. 12/89.

U odnosu na ugovor br. 3/97 o međusobnim pravima i obvezama za dovršenje izgradnje objekata u bloku 58 kojeg su 1. tuženik i 3. tuženik sklopili 25. studenog 1997. pogrešno tužitelj smatra da se radi o simuliranom pravnom poslu i time ništavom ugovoru tvrdeći da njime ugovorne strane pokušavaju prevariti vjerovnike 1. tuženika, odnosno stečajnog dužnika.

Prema odredbi čl. 66. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 53/91, 73/91, 3/94 i 7/96 – dalje: ZOO) prividan ugovor nema učinka među ugovornim stranama.

Sukladno navedenoj odredbi kod prividnog, odnosno simuliranog pravnog posla radi se o tome da ugovorne strane ne žele pravni posao koji sklapaju, već ga sklapaju prividno kako bi ostvarili neku nedopuštenu svrhu, što može biti i prijevara trećih osoba. Međutim, mora se raditi o tome da stranke taj ugovor stvarno ne žele.

Ugovorom br. 3/97 ugovorne strane su utvrdile međusobna prava i obveza vezane za dovršenje izgradnje Trgovačkog centra iz Bloka 58 (čl. 1. tog ugovora).

čl. 3. tog ugovora ugovorne strane su utvrdile da su 1. tuženik i 3. tuženik do sada financirali izgradnju građevine u bloku 58 na način da je 3. tuženik vlasnik zemljišta i nositelj prava investitora, a 1. tuženik izvođač radova prema ugovoru o građenju, te da su ti ugovori raskinuti.

Tim ugovorom 1. tuženik i 3. tuženik su nakon raskida tih ugovora uredili svoje međusobne odnose na način da su čl. 7. ugovora odredili obveze 1. tuženika koji je dužan izvršiti raskid dosadašnjih ugovora s kupcima ili na drugi način razriješiti sporna potraživanja s kupcima, tj. regulirati međusobna prava i obveze; u dogovoru s Gradom Zagrebom

158

razriješiti problematiku ACM-a; s nalova II aneksa od 1. studenog 1993. podmiriti preostalo dugovanje prema 3. tuženiku; te izraditi tabelarni prikaz citiranih potraživanja.

Čl. 8. i 9. tog ugovora ugovorne strane su odredile obveze 3. tuženika koji je dužan sklopiti s novim izvođačem ugovor o građenju, tj. o dovršenju izgradnje predmetne građevine; ishoditi tehničku dokumentaciju za dopunu građevinske dozvole; sklopiti nove ugovore o dovršenju s kupcima koji su raskinuli ugovore s 1. tuženikom; organizirati tehnički pregled objekta i ishoditi uporabnu dozvolu; izvršiti upis objekta u zemljišne knjige; te nakon izvršenog upisa objekta u zemljišnoj knjizi izdati tabularnu ispravu svim kupcima.

Ugovorne strane upravo i žele ugovor koji su sklopili, odnosno žele urediti svoje međusobne odnose na način na koji su to ugovorili ugovorom br. 3/97, dakle da svaka stranka nakon raskida ugovora o financiranju izgradnje građevina u bloku 58 i ugovora o građenju ima obveze koje su tim ugovorom preuzele. Prema tome, ne radi se o prividnom ugovoru iz čl. 66. st. 1. ZOO-a jer stranke žele urediti svoje odnose upravo onako kako su ugovorili ugovorom br. 3/97.

Tužitelj tijekom postupka niti ne tvrdi da ugovorne strane stvarno ne žele taj ugovor, već tvrdi da njime žele oštetiti vjerovnike 1. tuženika. Čak i da su ovi činjenični navodi točni ne bi se radilo o ništavom ugovoru u smislu odredbe čl. 103. ZOO-a. U slučaju da je stečajni dužnik sklopio ugovor kojim se oštećuju njegovi vjerovnici tada je pravna posljedica sklapanja takvog ugovora mogućnost pobijanja pravne radnje stečajnog dužnika, čime bi ugovor izgubio učinak prema stečajnoj masi, sukladno odredbama čl. 127. do 141. SZ-a, a ne ništavost ugovora.

Zbog navedenih razloga je tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništavosti ugovora br. 3/97 neosnovan.

Tužitelj je izgubio parnicu pa je dužan nadoknaditi parnične troškove tuženicima sukladno odredbi čl. 154. st. 1. SZ-a pri čemu su uzeti u obzir samo troškovi koji su bili potrebni radi vođenja parnice i odmjereni su prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 112/12, 103/14, 118/14 i 107/15 – dalje: Tarifa) koja je bila na snazi u trenutku donošenja odluke o troškovima (čl. 48. st. 2. Tarife) sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a prema vrijednosti predmeta spora od 63.000.000,00 kn koju je tužitelj naznačio u tijeku postupka na ročištu od 23. rujna 2003. sukladno odredbi čl. 40. st. 2. ZPP-a.

O troškovima postupka odlučeno je u granicama zahtjeva postavljenih u troškovniku sukladno odredbi čl. 2. st. 1. ZPP-a.

1. tuženiku su priznati troškovi zastupanja na ročištu od 15. listopada 1999. u iznosu od 25.000,00 kn, u granicama postavljenog zahtjeva, prema Tbr. 9. 2. Tarife jer se na tom ročištu raspravljalo samo o procesnim pitanjima, za ročišta od 20. prosinca 1999., 27. svibnja 2003., 23. rujna 2003. i 18. veljače 2020. u iznosu od 100.000,00 kn za svako ročište prema Tbr. 9. t. 1. Tarife, za sastav podnesaka od 14. listopada 1999., 8. rujna 2003. i 20. listopada 2003. u iznosu od 100.000,00 kn za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, što ukupno iznosi 725.000,00 kn. 1. tuženiku je priznat i trošak PDV-a na iznos odvjetničke nagrade prema Tbr. 42. Tarife u iznosu od 181.250,00 kn pa ukupni priznati troškovi iznose 906.250,00 kn.

1. tuženiku nije priznat trošak ročišta od 14. travnja 2004. jer ga na tom ročištu nije zastupao punomoćnik odvjetnik, već stečajni upravitelj kao zastupnik po zakonu, koji je obavijestio sud da je odvjetniku otkazana punomoć.

1. tuženiku nije priznat trošak podneska od 13. travnja 2004. jer toga dana nije podnio podnesak po punomoćniku odvjetniku pa mu taj trošak nije nastao.

2. tuženiku su priznati troškovi zastupanja na ročištima od 15. listopada 1999., 4. srpnja 2007., 8. studenog 2016. i 20. prosinca 2016. u iznosu od 50.000,00 za svako ročište prema Tbr. 9. t. 2. Tarife jer se na tim ročištima raspravljalo samo o procesnim pitanjima, za ročišta od 20. prosinca 1999., 27. svibnja 2003., 23. rujna 2003., 14. travnja 2004., 27. siječnja 2011. i 18. veljače 2020. u iznosu od 100.000,00 kn za svako ročište prema Tbr. 9. t. 1. Tarife, za ročište od 21. veljače 2018. u iznosu od 500,00 kn prema Tbr. 9. t. 5. Tarife jer je ono odgođeno prije početka raspravljanja, za sastav podnesaka od 11. rujna 2003., 8. travnja 2004., 26. srpnja 2004. i 12. listopada 2007. u iznosu od 100.000,00 za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, za podnesak od 29. lipnja 2007. u iznosu od 500,00 kn prema Tbr. 8. t. 3. Tarife, što ukupno iznosi 1.201.000,00 kn. 2. tuženiku je priznat i trošak PDV-a na iznos odvjetničke nagrade prema Tbr. 42. Tarife u iznosu od 300.250,00 kn pa ukupni priznati troškovi iznose 1.501.250,00 kn.

2. tuženiku nije priznat trošak sudskih pristojbi jer u ovom predmetu nije platio sudsku pristojbu na odgovor na tužbu, niti je doneseno rješenje o plaćanju te pristojbe.

3. tuženiku su priznati troškovi zastupanja na ročištima od 4. srpnja 2007., 8. studenog 2007., 8. studenog 2016. i 20. prosinca 2016. u iznosu od 50.000,00 kn za svako ročište prema Tbr. 9. t. 2. Tarife jer se na tim ročištima raspravljalo samo o procesnim pitanjima, za ročišta od 14. travnja 2004., 27. siječnja 2011. i 18. veljače 2020. u iznosu od 100.000,00 kn za svako ročište prema Tbr. 9. t. 1. Tarife, za ročište od 21. veljače 2018. u iznosu od 500,00 kn prema Tbr. 9. t. 5. Tarife jer je to ročište odgođeno prije početka raspravljanja, za sastav podnesaka od 13. travnja 2004., 12. srpnja 2004., 28. lipnja 2007. i 18. srpnja 2007. u iznosu od 100.000,00 kn za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 1. Tarife, za podneske od 22. listopada 2007., 13. studenog 2008., 15. siječnja 2010., 26. siječnja 2011., 18. veljače 2011., 21. siječnja 2017. i 4. prosinca 2017. u iznosu od 500,00 kn za svaki podnesak prema Tbr. 8. t. 3. Tarife, što ukupno iznosi 904.000,00 kn. 3. tuženiku je priznat i trošak PDV-a na iznos odvjetničke nagrade prema Tbr. 42. Tarife u iznosu od 226.000,00 kn pa ukupni priznati troškovi iznose 1.130.000,00 kn.

Prema Tbr. 8. t. 1. Tarife stranci se mogu priznati najviše 4 podneska u prvostupanjskom postupku, koja Tarife se primjenjuje u ovom postupku sukladno Tbr. 48. st. 3. Tarife. Kako su 3. tuženiku prema Tbr. 8. t. 1. Tarife priznata 4 podneska (podnesci od 13. travnja 2004., 12. srpnja 2004., 28. lipnja 2007. i 18. srpnja 2007.), to su mu ostali priznati podnesci priznati prema Tbr. 8. t. 3. Tarife.

3. tuženiku nije priznat trošak sastava žalbe protiv rješenja od 20. prosinca 2013. jer je ta žalba odbijena kao neosnovana pa ona nije bila potrebna radi vođenja parnice u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a.

3. tuženiku nije priznat trošak sudskih pristojbi jer u ovom predmetu nije platio sudsku pristojbu na odgovor na tužbu, niti je doneseno rješenje o plaćanju te pristojbe.

Zagreb, 2. lipnja 2020.

Sudac
Goran Iskra

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, odnosno u roku od 8 dana od primitka presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA:

- tužitelju po punomoćniku
1. tuženiku po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku
3. tuženiku po punomoćniku

Dokument je elektronički potpisan:
GORAN ISKRA

Vrijeme potpisivanja:
02-06-2020
09:39:34

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
L=ZAGREB
S=ISKRA
G=GORAN
CN=GORAN ISKRA

PK: 02-06-2020 09:39:34
GORAN ISKRA
02-06-2020 09:39:34

1584
Zapisa: 17896-6aebd

Elektronički broj: 01108-b7d3c-dead8

Dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
GORAN ISKRA, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Autenticitet dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

Unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, Trgovački sud u Zagrebu potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.